

Rodina – výchova - pedagogika

Helena

Hyperaktivní děti (Helena, 15. 11. 2007 18:24)

Pravdou je, že děti jsou již v mladším věku hodně rozumově vyspělé (ve srovnání s naší generací jsou tak o 5 let rozumově vyspělejší, nyní je tento fenomén známý pod názvem "indigové děti"), mají přehled o všem možném, mají spousty informací. Ale jsou velmi neposlušné, nezvladatelné, citově vyprahlé, někdy až cynické. Což není divu, když vidím, na jaká zvěrstva se děti dívají v TV a na počítačích. Co si myslíte o PC na školách, mají je mít již malé děti?

Když píšete o potřebě až nutnosti hraní si s dětmi, tak mne napadlo, že tzv. hyperaktivitu dětí, o které mnozí rodiče hovoří jako o něčem úžasném, co je v jejich dítěti, tak bych spíše přisoudila tomu, že si s dětmi nikdo doma nehraje. A ve škole už vůbec ne! Na dětech je úplně vidět, jak by si rády hrály (a to i starší), ale stydí se, ani to neumí. Nevědí, co mají dělat. Tak jen bezduše pobíhají, pokřikují... Vidím, že by se snad měla do škol zavést vyučovací hodina - Umět si hrát... Anebo přímo na vysoké škole by se měli budoucí pedagogové tomuto umění "hrát si" učit! Helena

Odpověď Heleně (nespokojení, 18. 11. 2007 09:19)

R. Steiner učí: Čím je dětská hračka jednodušší, tím víc rozvíjí tvořivost dětské fantazie. A obráceně, čím je hračka dokonalejší (např. mechanická), tím méně si s ní může dítě hrát (hraje si sama). Z vlastní zkušenosti můžeme vědět, že počítáme-li často pomocí tzv. „kalkulačky“ (i obyčejného ruského „sčotu“) ztrácíme schopnost počítat bez ní, i když jsme to předtím uměli velmi dobře. Umí snad počítat ten, kdo to neumí bez kalkulačky? Umí snad chodit ten, kdo to neumí bez berliček? Naučí se snad dítě zpívat tím, že mu pouštíme reprodukovanou hudbu? Tím víc to platí pro tzv. „počítače“. Tyto „super-dokonalé hračky“ do základních škol nepatří, neboť nic nenaučí, resp. učí jen závislosti na nich. Člověk je jimi vykázan prakticky do role pouhého (více-méně pasivního) diváka. Jaký div, že si děti dnes už neumí hrát a tuto neschopnost jednou přenesou také na své děti. Neschopnost si hrát souvisí s neschopností reálně-logicky samostatně myslet. Vzdělání pak činí z člověka učeného nevědomce, přijímajícího nekriticky za své vše, co se mu autoritativně předloží jako „odborné“, či „vědecké“...

Vtip je v tom, že vedle reálné logiky může existovat také logika nereálná. Pravým rájem nereálné logiky je např. současná akademická matematika (jako ryze „abstraktní věda“). Tím je dáno, že současná (akademická) vzdělanost na jedné straně stupňuje schopnost logického myšlení, na druhé straně důsledně odvádí od reality (fyzicky-tělesné, morálně-duševní i mravně-duchovní). Zhoubné bujení nereálné logiky má za následek, že její metastáze již jeden člověk nemůže obsáhnout (na rozdíl od reálné logiky). Proto jsou vzdělaní lidé akademickým školstvím vedeni k jednostranné specializaci. Trvá-li tento proces dostatečně dlouho, projeví se rozumová jednostrannost i v reinkarnaci. Odtud tzv. "indigové děti". Tyto děti jsou nadprůměrně chytré, mají nadprůměrné výsledky v tzv. IQ testech. Jenže tzv. „intelligenční kvocient“ IQ testů má se skutečnou inteligencí společný pouze název. IQ se týká výhradně chytrosti, nikoli inteligence. R. Steiner již ve své době pravil: „Dnešní děti jsou často chytřejší než jejich rodiče. Tak s nimi lze něčeho pořídít, jen když je nějak obelstíme.“...

Jiným případem je tzv. „hyperaktivita“. Na rozdíl od chytrosti nemusí být hyperaktivita vrozená prostřednictvím reinkarnace, ale geneticky (dědičností). Může být i nevrozená, ale způsobená nesprávnou výživou či jiným druhem kontaminace výměny látek. Geneticky může být dítěti vrozená např. následkem alkoholismu předků (rodičů, prarodičů atd.), v procesu výměny látek může být zapříčiněná např. chemickou kontaminací organismu

(např. chlóráním pitné vody, fluórem v zubní pastě, znečištěním atmosféry, očkováním, léky, chemizací zemědělství atp.)...

Školení „umět si hrát“ nepomůže tomu, kdo je pedagogem jen na základě tzv. „odborného vzdělání“, ale tomu, kdo je pedagogem, protože si umí hrát a hraje si rád. Pro první Waldorfskou školu vybral R. Steiner pedagogy sám. Vybral převážně pedagogy bez pedagogického vzdělání...

Péče a výchova (Helena, 22. 11. 2007 09:38)

Jak se může v rodině prakticky uplatnit otcovská výchova a mateřská péče? Připadá mi, že s tím máte asi větší zkušenosti. Pravdou je, že by si rodiče mohli vyčlenit více času na to, aby si s dětmi četli pohádky, hráli atp. Víím, že muži mají přirozeně mezi žáky větší respekt. Ale tuto přirozenou autoritu lze brzy ztratit, především u těch, co jdou do puberty. Tam už neplatí asi nic. I když přeci, někdy jsou tito ve všem odporující dospívající zaskočení: hezkým slovem! Očekávají, že se budu rozčilovat, ale já udělám opak toho, co očekávají. Děti nejsou zlé, ale nevědí, co se sebou, co mají dělat! Mnohým chybí právě to lidské hřejivé slovo, že si mohou s někým popovídat! To, že je někdo ocení! To asi v rodinách hodně chybí. Obecně – ve srovnání s dobou předchozí, jsou děti více odvázané, vulgární až agresivní. Dříve toho nebylo tolik. A stav se nějak nezlepšuje.

Odpověď Heleně (Péče a výchova):

Uplatnění mateřské péče a otcovské výchovy v rodině je nejjednodušší a současně nejtěžší. Nejjednodušší proto, že postačí, zvýšit otcům sebevědomí, uznáním výchovné užitečnosti jejich hravosti manželkami. Nejtěžší proto, že to u matek předpokládá nepodléhat masové jednostrannosti v nadhodnocování péče a v pokládání pouhé péče za samu výchovu...

O těchto věcech se nemluví snadno, neboť může vzniknout dojem, že v opozici k feminismu protěžujeme muže na úkor žen. Abychom takovému dojmu alespoň poněkud předcházeli, musíme zdůraznit, že pečující muži se musí učit u žen a vychovávající ženy u mužů. Přitom nemáme na mysli konkrétní ženy a muže, ale obecné principy (ženské a mužské)...

Také je tu třeba umělou výchovou překonat lidskou přirozenost. Uvažme jen, jaké následky má pro rodinu fakt, že otcové zpravidla milují své děti prostřednictvím manželky (až po ní), zatímco matky milují své manžely zpravidla až po dětech. Zde je vlastní jádro podceňování výchovy (hravosti) a přeceňování péče. Zde je také příčina časté žárlivosti matek na otce, kteří mají u svých dětí větší respekt než matky. O tom je třeba veřejně mluvit, to je třeba učinit jádrem osvěty. Jinak budou nespokojení muži utíkat z rodin do hospod a výchova v rodině bude jen na matkách, které mají dost starostí s péčí...

Pozoruhodnou zkušenost jsme mohli zaznamenat v minulém režimu, kdy se po druhém dítěti rodina zpravidla rozpadla. Proč? Protože rozvedená (i svobodná) matka s dvěma dětmi byla relativně dobře hmotně zajištěna a navíc se zbavila péče o manžela, jenž jí byl dál jen na obtíž („na praní ponožek“). Ke ztrátě ve výchově dětí vůbec nepřihlížela...

Vše nezdravé v rodině je dáno nezdravou „osvětou“ jitřící přirozenost žen, a potlačující přirozenost mužů. Zoufalí muži založili internetovou stránku, pod heslem „Svaz mužů“ nebo tak nějak, kde si ze svého postavení v rodině dovedou dělat také legraci. Doporučujeme ženám, aby si daly tu práci a s myšlením „zneuznaných“ mužů se trochu seznámily. Dnes vše záleží především na dobré vůli žen, neboť jsou společensky protěžovány (cílem této protekce nejsou ovšem samotné ženy, ale rozvrat rodiny) a mají k dětem (zpravidla) „vlastnický“ vztah. Právě proti tomu se děti dříve či později začnou bouřit. A kdy jindy než v době dospívání (v pubertě), kdy potřebují nejvíce citlivého přístupu a nejméně autority pečovatele? Dospělý člověk (zejména muž), se ochotněji podrobí ženské péči než puberták, který se již pokládá za dospělého, ač jím ve skutečnosti ani zdaleka ještě není. To hřejivé lidské slovo, které tolik potřebují, je slovem vychovatele, nikoli slovem pečovatele. Existuje velemoudrá starohebrejská legenda o Adamovi, apelujícím na Evu, aby pustila dítě z náruče a postavila ho na vlastní nohy...

Skutečnost, že v minulém režimu nebyly děti tolik odvázané, vulgární a agresivní není dána tím, že by se změnily principy (ženský a mužský) a jejich nedobrý vzájemný vztah, ale tím, že v minulém režimu byli všichni poněkud zakřiknutí (utlačení). Dnes je lidem (náhradou za skutečnou svobodu) umožněno téměř zcela uvolnit a rozpoutat veškeré žádosti, pudy a vášně, včetně těch nejnižších...

školné (Helena, 04. 12. 2007 15:46)

Rozlišovat mateřskou péči a otcovskou výchovu je věru zajímavé počteníčko. Ale hodně silné je, jak jste napsali, že cílem protěžování žen je rozvrat rodiny (jsou-li nyní s dětmi dobře hmotně zajištěny i bez otců). Ale myslím si, že takový trend je v celé Evropě, ne-li celosvětový! Kdyby to někdo chtěl u nás – no, možná. Ale že by celosvětově někdo takto věci organizoval? Sice – je-li to pravda, pak jak vidět, jde to elegantně legálně - cestou státního zákonodárství.

Jen tak na okraj, kdybyste náhodou měli pravdu: je-li cílem protěžování žen rozvrat rodiny, co je potom cílem rozvratu rodin? Předpokládám tedy, že rozvrat a útlum rodinných hodnot, morálky obecně...

Vím, že nemá cenu tady případně moralizovat nad tím (jako nad rozlitým mlékem), proč je někdo tak zlý a chce takové věci? Holt by to tak bylo a musíme to tak vzít. Ale zůstává mi nad takovým spiklenectvím rozum stát, je-li to pravda.

Hlavní můj dotaz ale směřuji na školství. V celé ČR proběhly stávky!

Sice rozumím tomu, že byla-li dosud vláda hluchá na požadavky učitelů a je-li to jejich jediná šance, jak se dovolat zvýšení investic do školství, pak bych mohla říci: Budiž... Ale i tak se mi to nelíbí a považuji to jako něco nesprávného, protože se jako rukojmí berou děti! Co ty s tím mají společného! Kdo bude potrestán za to, že děti musely jít povinně za školu?

Už jste tu měli dotaz na stávky. Já vidím stávku jako následek neřešeného rostoucího napětí na straně zaměstnanců! Pokud vím, tak nikdy nebyla stávka ředitelů, náměstků ředitelů, atp.... Je to tedy následek arogance nadřízených lidí vůči podřízeným v ekonomické sféře.

Bude-li uskutečněno TSO: Jak bude finančně zajištěno školství základní, střední, vysoké? Bude placeno rodiči nebo bude zdarma?

Co si myslíte o tom, že učňovské školství – řemesla mají být nyní vyňaty z kompetence ministerstva školství a mají spadat snad pod min. průmyslu?

Co si myslíte o tzv. státních maturitách a formě maturit obecně?

Celý způsob přijímacího řízení a různých zkoušek, nepřehlednost různých stupňů akademických titulů. Je vůbec v pořádku současný systém a členění školství, nebo máte jiné řešení více vhodné pro vzdělání dětí a mládeže?

Odpověď Heleně:

V kultuře představuje rodina základní decentrální jednotku, jakou býval v hospodářství např. sedlák, či řemeslník. Jsou tu však od nepaměti také centralistické tendence, jež měly vždy celosvětový charakter, jako např.:

„JEDEN BŮH NA NEBI - JEDEN PÁN NA ZEMI - JÁ, CHÁN, CÍSAŘ VŠECH LIDÍ“
(Džingischánova pečeť)

Pro Džingischánova bojovníka (muže) to znamenalo oplodnit ženu, opustit rodinu a pokračovat v oplodňování žen násilně až na dobývaných územích. Po tři generace se z Asie do Evropy šířilo ďábelství gigantického centralismu říše Mongolů, jehož expanze byla definitivně zastavena r. 1241 u Olomouce (tato skutečnost je akademickými „odborníky“ freneticky popírána). Džingischánův politický centralismus je v současnosti nahrazen centralismem ekonomickým (liberálním), jehož válečníky jsou finančníci (atp.) a zbraněmi hromadného ničení (zotročování) peníze:

„Nadvláda, kterou bankovní instituce získaly nad našimi občany, musí být zlomena, nebo ona zlomí nás.“ (Jefferson 1815)

A jako světová hospodářská krize na Západě, či bolševismus na Východě cílevědomě likvidovali decentrálního sedláka, tak se stal světový feminismus nástrojem likvidace rodiny. Ve jménu emancipace ženy od muže, je dítě emancipováno od výchovy. To však nestačí, neboť celosvětová efektivita feministického rozvratu je zhruba jen 50%. Proto se do věci zapojuje materialistická „přírodo-věda“ (financovaná z centrálních zdrojů) s ideálem umělého oplodňování žen. Tak se má muž stát pro udržování lidského rodu úplně zbytečným. Jaksi „takně“ se při tom přechází mlčením skutečnost, že je tím žena degradována na úroveň „výrobního prostředku“ v sériové (resp. hromadné) výrobě dětí, jež je ze sféry kulturní přenesena do sféry ekonomické. Nevhodné děti při tom budou likvidovány již v lůně ženy a pro nadřazené muže se zavádí průmyslová organizace sexuálních služeb.

Natěšené feministky ovšem nedomýšlí, že „vědecký pokrok“ za jejich zády pracuje také proti nim, na programu dítěte ze zkumavky. Tak se má udržování lidského rodu obejít nejen bez mužů, ale i bez žen (srovnej komunistické experimenty s výchovou dětí mimo rodinu ve státních ústavech).

Avšak ani dítě ze zkumavky (emancipované od otce a matky) se ze svého výsadního postavení nemá radovat věčně. „Vědecký pokrok“ pracuje za jeho zády i proti němu, na programu nesmrtelného těla (např. cestou jeho věčného obnovování transplantacemi „náhradních dílů“). Nesmrtelný lidský rod tak nebude třeba obnovovat tovární produkcí dětí, která by vedla jen k neúnosnému přelidnění. Produkce dětí ze zkumavky se tedy zcela zastaví, nebo bude udržována jen pro potřeby „výroby náhradních dílů“ (viz současné experimentování s lidskými zárodky).

Nyní se musíme ptát: Čím se bude takto nesmrtelné lidské tělo lišit od nezničitelného robota? Svoji lidskou myslí? Ta bude rovněž robotizována (naprogramována), jak si ukážeme níže, v souvislosti se současným školstvím.

Zde si zopakujme, že konečným cílem ďábelského centralismu (politické, kulturní, či ekonomické totality) je satanská robotizace lidského pokolení. Právě o uvedené „vymoženosti vědeckého pokroku“ se obává řada námitek, vznášených na našem webu proti občanskému vetu.

Nuže, jaký smysl by vlastně mělo robotizované lidstvo? Žádný! Je to právě smysl lidského vývoje, co má být robotizací lidstvu odňato. Pohříchu již dnes toto lidstvo věří centralizované materialistické „přírodovědě“, že jeho vývoj nijaký smysl nemá, resp. má jen animální smysl, jehož ideálem jsou příslovečná „prasata v žitě“.

Pokud kdo spoléhá na „zástupce lidu“ z rodu „hodných tatíčků národa“ nechť posoudí např. obecně uznávaný výrok:

„Rodina je základ státu“ (TGM). Protože stát je centralizovaná instituce politická (na rozdíl od obce) a rodina decentrální organizace kulturní, je „rodina jako základ státu“ odsouzena k zániku...

Politika „utahování šroubů“, je mimochodem ideou bolševika Lva Trockého (3x utáhnout, 1x povolit). Tam, kde vládne vůle utahovat šrouby prostřednictvím inflace, tam přirozeně není vůle vyrovnávat inflaci odpovídajícím nárůstem mezd. Takto by přece inflace byla úplně zbytečná. Proto dostane přidáno jen ten, kdo si přidání neodbytně (např. stávkou) vynutí. To konečně pochopila i „rozumná“ inteligence, v daném případě učitelé, kteří svou „sociální natvrdoost“ šíří jako mor loajální výukou. Léty přehlížení se ovšem nyní „rozhněvali“ a dali tím dětem dobrý pedagogický příklad, byť jaksi mimo učební osnovu. Nechť tedy děti alespoň vidí, jak se lze, a že se vůbec lze proti sociální nespravedlnosti ozvat. To, že během stávky musí jít jaksi „za školu“ jim může jen prospět, neboť s určitou nadsázkou lze říci, že mimo psaní, čtení a triviálního počítání se v dnešních školách stejně nic rozumného neučí...

V TSO ani v žádném totalitním sociálním organismu není nic zdarma. I opice v džungli se musí nějak přičinit, aby se mohla nažrat „ovoce“, které pro ni „zdarma“ vyrostlo. Je-li kde školství financováno státem, pak se přece musíme ptát, kde na to stát bere peníze.

Kdybychom si školy financovali bezprostředně sami, vyšly by nás levněji, než prostřednictvím daní. Z každé koruny vybrané na školství (stejně jako na cokoli jiného) padne 90 haléřů na provozní náklady státu (vč. uzobávání ze státních důchodů jejich rozkrádáním), který navíc systematicky vytváří astronomický státní dluh. Zkrátka, z peněz vyčleněných pro školství z daní, zůstane pro samotné školy jen nepatrný zlomek. V totalitních režimech to nikdy nebude jiné. Je tedy žádoucí, aby si občané v TSO financovali školství bezprostředně sami. Základní školy výnosem ze ZPP, vyšší školy nad rámec ZPP (tedy každý sám).

Ve vztahu k tzv. „středním“ a „vysokým“ školám se však musíme ptát: Co se v nich vlastně bude učit? Uvážíme-li např. že TSO klade důraz na slušnost, na náhradu škody a na občanské soudnictví, pak současné legislativní bludiště zcela zanikne. Co se pak bude učit na tzv. „právníkové fakultě“? A pokud se přírodní věda prostřednictvím kulturní sféry TSO vymaní ze současného centralistického financování, kolik nereálné, spekulativní a tendenční pavědy vypadne z učebních osnov středních a vysokých (ale i základních) škol? Kolik vědomých lží a kolik ohlupujícího demagogického balastu přestane „vyplachovat mozky“ důvěřivých studentů? Kdo po absolvování středních či vysokých škol nezažil rozčarování z toho, jak málo (ba vůbec nic) v praktickém životě (v zaměstnání či soukromě) mohl využít z toho, co se v těchto školách naučil? Plně využít je mohou snad pouze ti, jejichž povoláním je předávat tuto „učenou nevědomost“ dál. Naproti tomu existují lidé, kteří si v oblasti svého zájmu sami osvojili potřebné znalosti toho nejvyššího řádu, aniž za ně dostali nějaký diplom. Kde je vzali? Je tu přece tzv. „odborná literatura“, je tu internet, jsou tu praktické zkušenosti, experimenty atd. (mimořádně, tzv. „praktičtí vědci“ k tzv. „teoretické vědě“ zpravidla nemají nijakou důvěru).

Posláním základního školství TSO, je: „rozvíjet schopnosti“ (např. v duchu tzv. „waldorfského školství“), nikoli pouhé „vědomosti“, jak je tomu dnes. Potřebujeme-li pak někde k něčemu „odborníka“ (specialistu), pak se musíme zajímat o jeho praktické výsledky, nikoli o jeho „diplom“. Zkrátka, vědomosti, jež překračují program „základního školství“ musí TSO zpřístupnit každému, kdo o ně projeví zájem, např. na internetu, odkud je každý může získat „zdarma“. Osvojit si je může sám, podle svých schopností. Bude-li třeba přezkušování, nechť ho TSO zorganizuje. Bude-li třeba praktických seminářů, nechť je TSO zorganizuje. Vysedávání v provozně nákladných učebnách snad nebude v TSO zapotřebí. Přirozeně, že zde uvedená vize není pro TSO závazná. Až přijde čas, rozhodnou o těchto věcech sami občané...

V dnešních totálních poměrech je v principu jedno, do kompetence jakého ministerstva mají spadat řemesla (učňovské školství). Řemeslník (živnost) je pro totalitu právě tak nežádoucí, jako rodina či samosprávná obec. Řemesla představují schopnost, zhotovit celý výrobek sám (popř. do jisté míry sám) a tedy také schopnost samostatné existence. Taková schopnost dělá lidi existenčně nezávislé (dokonce schopné zorganizovat obecnství lidí vzájemně si poskytujících potřebné služby) a tedy nevydíratelné, tj. neovladatelné rebely. Proto musí být řemeslná výroba nahrazena výrobou tovární, kde si každý může osvojit (jako robot) pouze velmi omezené úkony (nejlépe jen jeden jediný), které mimo továrnu nikde jinde neuplatní. Proto bude organizačně jednodušší, budou-li řemesla spadat právě pod ministerstvo průmyslu!...

Je až neuvěřitelné, kolik nereálných spekulací a naprostých zbytečností musí student našlapat do paměti, aby mohl úspěšně složit maturitní zkoušku. Snad abychom se nebohému studentu dosyta vysmáli, nazýváme tuto ohlupující proceduru také „zkouškou dospělosti“. A vůbec, veškeré zkoušení ve školách není než aktuální memorování něčeho, co po zkoušce co nejrychleji zapomínáme, abychom si v paměti sjednali místo na další balast k následujícím zkouškám. Vždyť ani zkoušející si tyto věci zpravidla nepamatují, takže se musí na příslušnou výuku „připravovat“. Zkrátka a dobře, konečným výsledkem veškerých zkoušek je zcela vypláchnutý mozek. Proto byla zavedena tzv. „maturita“ (dříve se dokonce i na základních školách dělaly tzv. „závěrečné zkoušky“), která má studenta donutit, aby si zapomenuté v paměti obnovil, ač to po maturitě jako obvykle zase zapomene. Aby musel v paměti obnovovat i to, co zapomněl po maturitní zkoušce, jsou na vysokých školách zavedeny tzv.

„přijímací zkoušky“. Tak to zkouškami pokračuje dál, až vysoká škola konečně vyprodukuje naprogramovaného robota. Ten pak v nesmyslném biflování pokračuje mechanicky dál (v honbě za akademickými tituly), nebo na veškeré vzdělávání otráveně rezignuje. V obou případech máme zaručeno, že se nikdy nebude zajímat o nic jiného, než jen o to, co pro něj vyspekuluje totalitní akademické školství.

Nuže, k výše uvedené robotizaci těla, přistupuje také níže uvedená robotizace (naprogramování) lidské mysli. Čím se nyní takový člověk liší od robota? Nechceme-li produkovat naprogramované roboty, musíme zcela přebudovat veškeré školství, které musí rozvíjet individuální schopnosti, nikoli pouze předepsané vědomosti! Kdo je schopný, ten si potřebné informace (vědomosti) navíc vždy najde. Kdo je neschopný, tomu žádné informace (vědomosti) k ničemu nejsou. „Vůl zůstane volem a pařez pařezem“ (Jan Dačický z Heslova) i kdyby se prošpítl ke všem diplomům, co jich akademická půda nabízí...

Výchovný proces TSO musí naplnit to, co jsme v odpovědi Janovi (svoboda) naznačili jako vývoj od „ne-inteligence k inteligenci“. Totalitní výchovný proces naplňuje to, co jsme tamtéž naznačili jako vývoj od „ne-inteligence ke vzdoro-inteligenci“ (tj. k naprogramovanému robotu):

„I viděl jsem anděla sestupujícího s Nebe, klíč od propasti a řetěz veliký majícího v ruce své.

I chopil se draka, toho hada starého, kterýž je ďábel a satan.

Na tisíc let jej svázal a uvrhl do propasti, kterouž uzamkl a svrchu nad ním zapečetil,
aby již více nesváděl národy, dokud se nenaplní tisíc let.

Neboť pak musí být na malý čas opět propuštěn.“

(Zjevení sv. Jana: 20, 1-3) - 14,

V duchu buddhistického rčení: „nepřítel je náš nejlepší učitel“, musí být vše, co totalitní duch vzdoro-inteligence rozvrátil, znovu obnoveno, neboť:

„Běda světu pro pohoršení! Pohoršení musí nutně přijít, avšak běda tomu, skrze koho
přijdou.“ (Matouš: 18, 7)

Simpsnovi (Helena, 20. 12. 2007 21:06)

Děkuji za velmi jasný komentář ohledně školství. Celkově doba je skutečně velmi zlá, zvrácená. Víte, zarazilo mne např., že dle statistiky asi 50% dětí má rádo kreslený seriál Simpsnovi (je tam spousta vulgarity, neadekvátnosti chování, drzosti a neúcty k druhým i k životu – byť se to halí do roucha rádoby vtipnosti). Je to hodně velké číslo. I mnohým rodičům to připadá jako velmi vtipné a normální. Vůbec jim nepřijde na mysl, že tam je dětem podsouván hnus, nejsem to schopna blíže specifikovat, ale jen když vidím ty postavičky se zelenými či žlutými aj. vlasy a když slyším jejich ječení, tak je mi z toho až fyzicky špatně. Roním krokodýlí slzy nad tím, na co se děti v TV dívají (sice říká se, že stačí otočit knoflíkem a dívat se nemusíte..., ale ono to není tak jednoduché, spousta dětí se na to dívá, a kdo se nedívá, není mezi dětmi tzv. „in“, podobně jako s mobily).

Jak jsou naopak krásné klasické pohádky, byť se mnohdy říká, že i ony jsou plné násilí a zla. Nevím, sice je i v klasických pohádkách zlo, ale to mi jaksí nevadí. V pohádce nakonec zvítězí dobro. A i to zlo není tak děsivě reálné, jako zlo a násilí v Simpsnových. Nevím. Uměli byste mi to prosím vysvětlit?

Přeji Vám v novém roce mnoho štěstí a zdraví. Pohodu, tu asi ne, protože při takovéto Vaší myšlenkové práci asi nebudete mít moc pohody, spíše plno problémů k řešení... Helena

Odpověď Heleně (Simpsonovi):

Zvrácenost současnosti není náhodná, ale cílevědomá. Člověk (zejména západní kultury) po tisíciletích vývoje dospěl ke schopnosti logického myšlení, které ho jako jedině může přivést k pravdivému poznání reality. Na tomto základě pak může dospět k individuální svobodě (vnitřní i vnější), bez níž není pravé lásky, ale pouze její napodobování (podle vzoru Mistrů). Pak se Země může stát planetou lásky. Bez překonávání překážek však člověk k žádné schopnosti nezíská potřebné síly. Proto je cíli zemského vývoje všemi prostředky

bráněno tzv. „mocnostmi odporu“ (vzdoro-intelligence), které ke svým cílům využívají lidský egoismus a nezodpovědnost (nepoctivost). Právě o tom mluví např. pohádky a pověsti, v nichž se lidé upisují čertu, který je za to dočasně odmění (zpravidla mamonem), nakonec je však krutě potrestá (pekelným ohněm).

Tzv. staré „lidové“ pohádky a pověsti (ale i ostatní klasické umění) ve skutečnosti obsahují tajemství mystérií stvoření a vývoje (vč. boje dobra se zlem), zakódovaná do velmi vynalézavých a láskyplných podobenství. I ty nejjednodušší pohádky (např. „Otesánek“, „O červené Karkulce“ aj.) obsahují víc pravdivého poznání reality, než veškeré učení toho, co nazýváme tak hrdě „věda“. Je to jejich závratná hloubka, co tak podmanivě oslovuje nezkažená srdce největších i nejmenších. Tzv. „lidové pohádky“ šířili v Evropě irští Druidové (tzv. „Iroskotské misie“), šířící křesťanství dávno před Karlem Velikým či před příchodem Konstantina a Metoděje na Moravu, která ostatně měla také svůj vlastní markomanský zdroj křesťanství, soudobý s irským i palestinským (viz Marobod-Markvart). Nejvlivnější z křesťanských Druidů byl Alquin z Yorku (jeden z 12 zakladatelů říše Karla Velikého), jenž rozdělil Evropu jakousi „demarkační čarou“. Na její západní straně mělo být šířeno křesťanství shora dolů (Čí země, toho víra), na její východní straně (vč. Moravy a Čech) zdola nahoru (panovník tu přijímal křesťanství jako poslední)...

Co mohou proti nádherným (protože pravdivým) „lidovým“ (zasvěceným) pohádkám a pověstem (či klasickému umění) postavit současní intelektuálové, odkojení akademickou spekulací (vzdoro-inteligencí)? Nesmyslné žvanění, bez nejmenšího smyslu pro pravdu a krásu, plné ubohosti o arogance, rozežranosti, zvrhlosti a hnusu...

Celoživotní Vánoce na základě prohlédnutí přeje
-zmp-

Helena (hormonální antikoncepce, 04. 01. 2008 13:16)

Hovořili jste tady o hormonální antikoncepci. Mám pár známých se zkušenostmi, převážně horšími. Zkuste se začíst do příbalového letáku: Opožděné užití tablety o více než 12 hodin vystavuje ženu riziku nechtěného otěhotnění, nepravidelné užívání pilulek rovněž zvyšuje pravděpodobnost vedlejších účinků. Takže, výhrůžka: Ženo, když nebudeš brát HA tak tě budou bolet prsa a můžeš dostat vedlejší účinky...! Takto lživě se argumentuje.

Ještě lépe je zeptat se známého dobrého lékaře, jaké další nepříznivé projevy ještě v dotyčném letáku chybí!!! Dívky a ženy se balamutí v masovém měřítku, berou pak HA jako standard „moderní ženy, dívky“. Prý to pomáhá na pleť, hubené prý přiberou, tlusté zhubnou... atp., tak se HA opěvuje.

Ale ani slovo v letáčcích není o tom, že průvodním jevem jsou mj. snížená chuť k sexu, deprese, náladovost (plačtivost), těžké migrény, ukrutné bolesti hlavy před každou periodou, krvácení, embolie, křečové žíly, aneurysma – krevní výrony (které mohou končit smrtí) kdekoli v těle (a to i mladých dívek!), 1/3 žen má velké problémy po vysazení HA, a mnohé z žen již nemohou otěhotnět, nejsou schopny donosit dítě... mnohé mají rozhozený hormonální aparát, závratě, mají fleky na kůži, mnohé rakovinu... A když se tam něco píše, tak vedlejší účinky se bagatelizují.

Nakonec bychom zjistili, že všechna rizika a tzv. vedlejší účinky HA nakonec zcela převáží nad tím, jaké jsou tzv. výhody! Což uměle navozený stav neplodnosti v těle ženy je normální?

Jde tu o pokrok nebo úžasný byznys?

Trápí mě reklamy typu spokojená a uvědomělá matka vede svou patnáctiletou dceru pro HA. Vídám to u dětí v těch jejich Bravíčkách a jiných nesmyslech. Nakoukla jsem do těch časopisů - už nevím kde - možná v obchodě - a z mých krátkých vlasů byl "dikobraz"... děs co tam do nich hustí.. - když jsem to četla... „jak se vyspat se svým učitelem“, „líbí se mi otec mé kamarádky - co mám dělat“...

Všechny tyto uměle vyrobené přípravky jsou pro ženu asi tak vhodné jako dnes užívané fritovací oleje do diesellového motoru, ono to jede, ale pak bude katastrofa. Je to nepřiměřený zásah do hormonálních oblastí člověka. Pak je systém žláz s vnitřní sekrecí tak doblbnut a dezorientován, že jsou u každé jednotlivé ženy různé vedlejší problémy. Je s podivem, jak propagace a reklama může zblbnout davy lidí, kteří si neumí vzít svůj „selský rozum“ do hrsti.

Odpověď Heleně:

V příspěvku „Bardotka“ je uvedeno: "Článek 31 Každý má právo na ochranu zdraví." Jak je možné, že „zástupci lidu“, kteří mají toto právo garantovat, proti hormonální antikoncepci (HA) a ostatním zvrhlostem v „doporučeních odborníků“, či pouhé reklamě nic nenamítají? Jak to, že mlčí? O tzv. „zneužívání zdravotní péče“ však projevují pozoruhodné obavy...

Poté, co byli v západní kultuře sedláci (a drobní řemeslníci) prakticky likvidováni, již „selský rozum“ neexistuje. Dnes vládne „teoretický rozum“ (namísto reálného poznání nereálné spekulace)...

-zmp-

potraty (Helena, 15. 01. 2008 22:24)

Vážení, je pravda, že „zástupci lidu“ se až dojemně starají, aby nebyla zneužívána zdravotní péče, ale nic nenamítají proti zvrhlým praktikám potratářů a ničení zdraví dívek a žen hormonální antikoncepcí! Víím, že jakmile se jde do podrobností, tak si lidé přestanou rozumět a nedohodnou se. Tak je tomu i s potraty. Mnoho lidí je pro potraty. Prý se v této zemi zabilo při potratech kolem 3 milionů dětí... Představte si 3 miliony lidí! A o tomto se vůbec nemluví. Tady prý nejsou mladí lidé, prý vymíráme atp. dennodenně slyšíme nařikání politiků a tady jsou zlikvidovány 3 miliony lidí...

Vím, že některým ženám je to těžko vysvětlit. Tvrdí, že si chtějí rozhodovat o svém těle! Jenže tam už je přeci dítě, to není něco – jako se třeba vysmrkat! Navíc, o potratech by snad měli rozhodovat i muži, ne? Je to přece i jejich dítě. Jak žena může říci sama o sobě, že chce jít na potrat? Je zde přeci i mužův díl?

Jaký je Váš názor na potraty? Co třeba TSO na to? Ona je to ale asi spíše otázka vzdělanosti. Ale vzdělanosti, která vede k úctě k životu. Máte nějaké rozumné argumenty, které by podepřely ať už Vaše stanovisko pro či proti? Chápu, že mnoho žen argumentuje tím, že by nemohly uživit další děti... Také chápu, že při znásilnění žena odmítne nosit dítě násilníka. Jenže – jak k tomu přijde to dítě? To je v tom nevinně. A případně odkdy je zárodek v lůně ženy nutno chránit?

Také se hovoří, že dítě může mít nějakou vadu a je lepší ho preventivně zabít. Dokud je v lůně matky, tak to prý vražda není.

Pak mi ale tato dvojí morálka doktorů a zastupitelů nesedí – když si představím to obrovské úsilí, jaké se vyvíjí na záchranu postižených dětí, lidí... tolik péče, aby žili, když už žijí. Ale v lůně matky by je „doktoři“ se souhlasem „zástupců lidu“ zabili raz dva. I když je pravda, že vlastně také chtějí provádět euthanasie starších lidí! To je mi ale také proti srsti.

Chápu, že chce umřít někdo, kdo má třeba bolesti, velké bolesti. Ale zase prý už jsou léky, které dokážou utlumit všechny bolesti... tak nevím, ale uzákoňovat zabíjení starých a nemocných? Jde tu určitě o ochranu před zneužitím. Nevím, jak by se toto asi mohlo řešit v TSO? Jasně, že to nechat na lidech, ale nebylo by to jako nyní? Museli by mít více informací, aby se mohli zodpovědně rozhodnout. Co je zásadní při řešení těchto otázek?

Odpověď Heleně (potraty):

Vysvětlovat některým ženám, že potrat je vražda a poškozuje také jejich zdraví je a bude marné, dokud jim budou tzv. „odborníci“ našeptávat opak a lichotit jejich egoidní zvůli. Práva mužů ve vztahu k dětem jsou v tzv. „demokraciích“ systematicky pošlapávána, za cílem rozvratu rodiny...

Jak se k potratům a jiným asociálním jevům postaví TSO musíme ponechat na občanech samosprávních obce, jakými zákony v tomto ohledu pověří své zplnomocněnce ve sféře politické. Protože titíž občané budou mít v rukou také školství, lze u nich předpokládat takovou kulturní úroveň, že nic podobného nepřipustí...

K posouzení všech pro či proti potratům nestačí současný vládnoucí přírodovědecký (materialistický) světový názor. Zde je třeba přihlídnout také k duchovní vědě, která učí, že zárodek v lůně ženy je třeba chránit od okamžiku početí, ba již před početím, neboť např. i početí pod vlivem alkoholu (drog aj.) je pro zdraví dítěte nebezpečné a to i v případě, že rodiče jinak nepijí. Akutním nebezpečím pro dítěti je alkoholismus (toxikomanie) rodičů, poškozující genetiku dědičně i po několik generací. Mimo to existují také dědičné choroby, jimž lze často předejít podáním účinné látky před početím. Např. v případě dědičné hemofilie účinkuje preventivně rostlinný výtažek s obsahem olova. Ostatní postižení jsou zapříčiněna buď během těhotenství (je-li rodička např. vystavena nějakému stresu), nebo jsou karmického původu.

Z uvedeného je zřejmé, že s výjimkou karmických postižení lze ostatním předcházet zejména pravdivou osvětou. Tu však od současných „odborníků“ nemůžeme očekávat, neboť jak výstižně pravíte, tito lidé mají zpravidla dvojí morálku, mají-li vůbec nějakou. Pro ně je člověk jen předmětem ziskuchtivé kalkulace. Vydělají-li na jeho zabití (potratem, euthanasií aj.) zabijí. V TV svého času ukazovali, co vlastně bývá z lůna matky potratem vytrženo. Mj. vzrostlé dítě, roztrhané „odborníkem“ na kusy. Vydělají-li takoví „odborníci“ na pokusech s lidmi, či na péči o ně, tak experimentují nebo pečují. Oni vlastně nepečují, ale pouze péči předepisují. Na vlastní péči mají nižší zdravotnický personál. Těm, jichž se to netýká, se omlouváme...

Vraždění postižených dětí před zrozením tedy není řešením, ale zlovůlí. Zabráníme-li karmicky postiženému zrození, tu zabráníme v daném případě vyrovnání karmy, které pouze odkládáme na jindy a jinam, nemluvě o reakci inkarnujícího se jedince, který je vraždou svého zárodku natolik otřesen, že to může vést v následující inkarnaci až k chorobné nenávisti k lidem atp. Lze říci, že potraty jsou spolehlivou „továrnou“ na výrobu budoucích zločinců. Protože materialismem vypláchnuté mozky uvedené skutečnosti s pohrdáním nepřijmou, je zřejmé, že skutečným bojištěm i v případě potratů je v pravdě školství...

Připustíme-li argument, že by v daném případě žena své dítě neuživila, pak musíme připustit nejen potraty, ale i vraždění zrozených, ba vzrostlých dětí... Nejobtížnější, protože nejcitlivější, jsou případy početí znásilněné ženy. Ani tu vražda není řešení. Zde je třeba s postiženou ženou uzavřít smlouvu o donošení a adopci dítěte, s patřičným odškodněním...

Chce-li někdo umřít, pak nesmí mít právo udělat z někoho vraha (kata). Nelze-li jinak, nechť si život vezme sám. Právo na sebevraždu není třeba a ani nemá smysl uzákonňovat...

Obava ze zneužití euthanasie není namístě, neboť podezření na úmrtí tohoto druhu v nemocnicích nejsou již dnes nijak vzácná. Např. za minulého režimu proslula olomoucká fakultní nemocnice léčebnou metodou „bonaparte“ (nedáš-li bony, dostaneš parte)...

Ještě jednou: Při řešení těchto otázek je zásadní úroveň lidského poznání, morálky a mravnosti. To vše si člověk osvojuje především v rodině a ve škole. Obojí, rodina i škola, je dnes velmi úspěšně terčem rozvratu (fyzického i duševního)...

potrat (Helena, 15. 03. 2008 14:30)

Děkuji za mnoho myšlenek ve Vašich reakcích a odpovědích.

Jen mnou zatřásla informace v tisku, jak matka, které udělali v nemocnici „špatně“ potrat (měla v děloze děti dvě a vyškrábli-zabili jen jedno), vysoudila peníze za to, že se nepodařilo zabít i druhé dítě! Je to absurdní! Za zabití, znásilnění či týrání dítěte jsou tvrdé tresty, to jsou všichni pohoršeni, jen když se na dítě špatně podíváte. Ale za nedokonané zabití dítěte nenarozeného ještě dostanete odměnu! Jde-li o nenarozené dítě, to jsou pohoršeni, že se nepodařilo takové dítě zabít! A jaká odměna, kolik tisíc by bylo za dokonané zabití plodu? No vlastně – v desítkách tisíc! To přece dostávají lékaři-potratáři zapláceno!

Není to pokrytectví? Jakou cenu má lidský život pro doktory, právníky, politiky...? Každý si to obhájí z toho hlediska, které se mu právě hodí. Když to potřebují, tak si obhájí cokoli. Ve jménu svých nějakých hodnot. Jak ale lidský život obhájit? Co říci tak, aby to musel uznat i potratář či poslanec, právník, který mu to umožní zákonně? Jak by to ale mělo být opravdu? Lidský život je dar, pro někoho třeba dar od boha, ale v každém případě by měl být od prvních chvil chráněn a ctěn.

Odpověď Heleně (potrat):

Pro doktory, právníky, politiky a až na vzácné výjimky prakticky pro každého, je lidský život hodnocen podle kritéria „užitečnosti“. Jaký užitek lze od příslušného člověka očekávat, takovou má pro nás cenu. Jako „užitečné“ či „neužitečné“ (resp. škodlivé) ostatně hodnotíme naprosto všechno, faunu, flóru i říši nerostnou, ateismus, náboženství, pravdu, nepravdu atd. Je-li nám užitečná nepravda vydáváme nepravdu za pravdu (teoretická věda aj.), je-li nám neužitečné dítě (museli bychom pro něho obětovat víc než jsme ochotni) odmítneme ho, zbavíme se ho. S kritériem užitečnosti ovšem úzce souvisí nevěra, neboť to, co se nám dnes jeví jako užitečné nebo neužitečné, se nám zítra může jevit jinak, takže se včera užitečného musíme dnes zbavit jako neužitečného. Nevěra je vražedná.

Kritérium užitečnosti a vražedné nevěry by nám připadalo normální, kdyby podle něj ostatní nehodnotili také nás. Tu teprve si uvědomujeme, jak uboze egoistické je takové hodnocení reality. Pokud si to uvědomíme, co s tím uděláme? Posoudíme to opět podle kritéria užitečnosti. Pro naše ego je cizí kritérium užitečnosti neužitečné, takže ho budeme nemilosrdně kritizovat. Naše kritérium užitečnosti je ovšem pro naše ego užitečné, takže ho budeme před

ostatními skrývat, vydávat za něco jiného (zastírat „vědeckými“ či jinak „ušlechtilými“ pohnutkami) atp. Jak pravíte: „Když to potřebujeme, tak si obhájíme cokoli.“ Tak je kritérium užitečnosti nejen vražedně nevěrné, ale i prolhaně pokrytecké.

Z diskusí na stránce „teoretická věda“ jsme se již mohli dostatečně poučit, že obhájit potřebuje nejen lidský život, ale veškerá realita. Sotva můžeme být neegoidní vůči člověku, jsme-li egoidní vůči ostatní realitě.

Vše je o způsobu myšlení. Co tedy uděláme? Řekneme si: „Od teďka nebudu nic a nikoho hodnotit podle užitečnosti“? Bylo by opět pokrytectvím, kdybychom si něco takového namlouvali, aniž bychom kritérium „užitečnosti“ nahradili jiným reálným kritériem, nikoli jen dobrými úmysly. A právě o to „jiné kritérium“ jde. Máme-li ho, pak také máme co říci těm ostatním, aniž bychom mluvili pokrytecky či pouhé fráze. Pokud nedokážeme přesvědčivě argumentovat, potud si musíme poctivě přiznat, že „jiné kritérium“ (než kritérium užitečnosti) ještě nemáme.

Můžeme mít alespoň zdravý cit pro pravdu, může se v nás proti vší nepravosti vše bouřit. To nás zajisté uchrání, abychom se sami, pokud možno, nijakých nepravostí nedopouštěli. Musíme se však umět smířit s tím, že zdravý cit ještě není „jiné kritérium“ prostě proto, že ho nelze slovy vyjádřit, že je nesdělitelný. I se zdravým citem jsme vůči nepravostem ostatního světa bezmocní. Tzn., že se zdravým citem se nelze spokojit, ale musí dát směr našemu dalšímu vývoji, našemu dalšímu usilování. Jaký smysl má vyčerpávat se marným zoufáním nad nepravostmi světa, které nejsme s to nijak ovlivnit?

Musíme se naučit ctít realitu nikoli podle našich egoidních měřítek užitečnosti, ale pro realitu samu. To je kritérium věrné (pravdivé) a životodárné (plodné, moudré) lásky. Milované nás samo osloví a poučí o své pravdě. Pravdivě poznané (bez subjektivních iluzí) jsme pak s to věrně vyjádřit v jasných představách a logických pojmech. Pak také budeme moci plně vědomě zasahovat (bezprostředně konat nebo argumentovat) správně také do okolní reality. Čím více lidí bude k realitě přistupovat podle tohoto nového kritéria, tím méně bude ve světě nepravostí a tím více bude potenciálních občanů pro TSO. V rámci TSO pak nebude místa pro páchání nepravostí ani u těch, kteří ještě neopustili kritérium užitečnosti. Jiné cesty není...

-zmp-

Standa

výchova? (Standa, 12. 04. 2009 17:07)

V souvislosti s některým ze spisů Rudolfa Steinera, kde se píše o andělech, archandělech, Ahrimanovi, Luciferovi, démonech atp. a o duších, které se inkarnují – mne napadlo, co by všechny ty mimozemské bytosti dělali, nebo jaký by byl smysl jejich existence v případě, že by Adam s Evou uposlechli příkazu boha, neokusili ze stromu poznání a zůstali by tedy sami dva? Je to samozřejmě teoretická otázka co by, kdyby, ale přesto mne zajímá, jaký by byl vůbec smysl všech uvedených duchovních bytostí.

Dále mne v souvislosti s Adamem a Evou napadlo, že bůh je stvořil vybavené pohlavními orgány, domnívám se tedy, že určitě věděl – vzhledem k tomu, že je vševědoucí – že jeho příkaz poruší. Mám za to, že je to v tomto případě jistá potměšilost a řekl bych zlomyslnost, která, domnívám se, k bohu, jak je nám presentován, vůbec nepřísluší.

Napadla mne ještě jedna věc, opět v souvislosti s dílem Rudolfa Steinera, v němž tvrdí, že za veškerým špatným jednáním dětí stojí špatná výchova rodičů a jejich nezájem o vlastní potomky. Spáchají-li tedy jakoukoli špatnost, měli by být především trestáni a nést odpovědnost jejich rodiče. V případě Adama a Evy však byl jejich jediný „rodič“ Bůh. Pokud tedy spáchali těžký hřích, dokonce dědičný, nese podle mne plnou odpovědnost bůh, který je prokazatelně špatně vychoval, protože kdyby je vychoval dobře a zakázal jim pozřít ovoce z jednoho stromu, jistě by jako správně vychované děti jeho příkaz respektovaly.

My dáváme plnou odpovědnost rodičům za špatnou výchovu dětí, které např. rozbijí několik oken apod., ale nejsme schopni přiznat odpovědnost tomu, kdo stojí za mnohem těžším deliktem, jako je dědičný hřích.

Ptám se: Jakým způsobem a kým byl bůh potrestán nebo bude potrestán za tak nedbalou výchovu. Potom mi připadají absurdní všechny další kroky různých utrpení (Kristus trpěl za lidstvo, vykupoval lidstvo apod.). Proč tedy ještě musí věřící lidé při svých modlitbách prosit boha, aby jim odpustil jejich hříchy, které se zdaleka nerovnájí tomu, který bůh svou špatnou výchovou způsobil?

Odpověď Standovi (výchova?):

Kdyby se Adam s Evou neprohřešili proti přikázání svého Stvořitele, neměl by Adam s Evou, Stvořitel, ani ostatní mimozemské bytosti vůbec nic na práci. Jak pravíte, neměli by nijaký smysl (cíl)...

Na počátku byl stvořen jen oboupohlavní (hermafroditní) první muž. Pohlaví se od sebe oddělila až v okamžiku stvoření Evy, v protikladu k níž byl první muž (resp. člověk) pojmenován Adam. Tím se stal první lidský pár determinovaným svými pohlavními orgány a nutně se začal rozmnožovat podle impulsů jejich přirozenosti. Dodnes tuto determinaci můžeme pozorovat u zvířat, u nichž vůbec platí, že se neřídí vlastní vůlí, ale svými orgány (svou přirozeností).

V uvedeném smyslu módní americká hesla: „budte sami sebou“, „budte přirození“, „následujte svůj instinkt“ nebo evropské: „návrat k přírodě“, „návrat k Bohu“ atp., neznamená než úsilí o návrat k prvotnímu animálnímu stavu.

Není tedy zapotřebí nijaké vševědoucnosti k tomu, abychom věděli, že se animální tvor nebude řídit našimi pokyny, ale svou vlastní přirozeností. Potměšilostí, či zlomyslností bychom mohli jednání Stvořitele nazvat tehdy, kdyby věci takto zařídil jen kvůli nějaké kratochvíli, kdyby tím nesledoval „vyšší“ cíl. Tohoto cíle stvoření jsme se v našich diskusích již mnohokrát dotkli, jako vývoje ke svobodě, k níž patří i osvobození od samotného Stvořitele (nerozplynutí v nirváně)...

Máte pravdu v tom, že za tzv. „prvotní hřích“ člověka (Adama a Evy) je plně odpovědný jeho Stvořitel (chcete-li tvořící Bůh), ne však proto, že by je špatně vychoval, ale proto, že hřích učinil možným. Výchova (ke svobodě) přichází v úvahu až po spáchání „prvotního hříchu“. Touto výchovou je veškerý následující vývoj člověka a vesmíru vůbec...

Odpověď na Vaši otázku („*Jakým způsobem a kým byl bůh potrestán nebo bude potrestán...?*“) naleznete v odpovědi Petrovi (vztah karma a reinkarnace). Zde jen stručně: Pro Boha (boha), stejně jako pro člověka, platí karma, jíž podléhá každý, kdo k tomu zavdává příčinu (vědomě, či nevědomě). Proto by Vám utrpení Krista nemělo připadat absurdní...

Dále se ptáte: „*Proč tedy ještě musí věřící lidé při svých modlitbách prosit boha, aby jim odpustil jejich hříchy, které se zdaleka nerovnájí tomu, který bůh svou špatnou výchovou způsobil?*“

Nuže. Věřící nemusí prosit o odpuštění v modlitbách, nebo lépe: Ten kdo se nemodlí sepjatýma rukama, nemusí být nutně nevěřící. Modlitbou je také odčinění hříchu. Nikoho přitom neomlouvá, že někdo jiný spáchal větší hřích...

-zmp-

duchovní věda? (Standa, 12. 04. 2009 16:47)

V knize o anthroposofii (duchovní vědě) od Rudolfa Steinera čteme následující:

„Stále více vidíme, jak v našem pátém období jsou lidé, kteří se musí stavět sami na sebe, na své vlastní Já a stále vzácnějšími jsou lidé inspirovaní. Proto se muselo předem učinit opatření, aby v našem pátém období vznikl duchovní proud, který by se staral o to, aby také ještě dál mohly k lidstvu pronikat spirituální poznatky. Pro lidi, odkázané na své pouhé lidské Já, muselo se učinit opatření takovými individualitami, které mohly vidět do budoucnosti.“

Otázka: Kdo přijal opatření, jaký tato opatření mají smysl? A další:

„Lidstvo je dnes povoláno k tomu, aby přijalo do sebe něco nového, božského, a tím zase podniklo výstup do duchovního světa. Bude se sdělovat duchovně-vědecká vývojová nauka; nemá se jí pouze věřit, nýbrž lidstvo se má dostat k jejímu pochopení silou vlastního úsudku. Bude zvěstována těm, kdo v sobě nesou zárodek povahy Parsifalovy. A nebude zvěstována lokálně, na nějakém zvláštním místě, ale z celého lidstva budou shromažďováni lidé, kteří slyší volání spirituální moudrosti.“

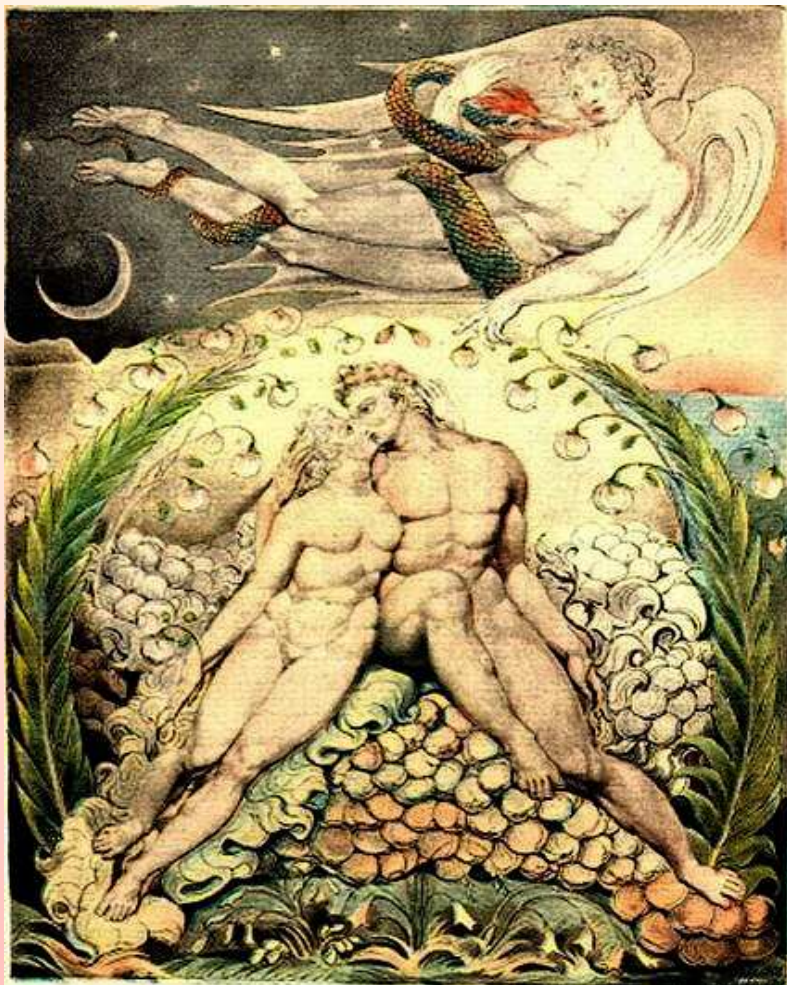
Otázka: Jak budou shromažďováni lidé z celého lidstva, kdo je bude seznamovat s tím, že jsou povoláni, bude to nějaký oběžník, a jak bude svolavatel, resp. svolavatelé vědět, kteří lidé z celého lidstva to jsou?

Odpověď Standovi (duchovní věda?):

Kdo přijal opatření, jaký tato opatření mají smysl?

Aby si člověk mohl uvědomit (a poznat) sám sebe (své vlastní já), k tomu bylo nutné ho oddělit od původního netělesného stavu (nirvány) individuálním tělem. Aby si člověk mohl uvědomit (a poznat) své tělo, k tomu bylo nutné mu nastavit zrcadlo (např. tělesné oko může vidět cokoli, jen ne samo sebe). Tím zrcadlem je fyzický svět. Čím více se člověk svou tělesností naplňoval fyzickou „hmotou“, tím více byl schopen vnímat svůj fyzický obraz ve fyzickém světě. Na druhé straně tím však ztrácel schopnost vnímat své původní okolí (duchovní svět). Tzn., že tím méně byl „inspirován“. Kdyby nebyla předem učiněna opatření, aby se duchovně slepému člověku zprostředkovaly spirituální poznatky (náboženstvím, duchovní vědou aj.), nemohl by se člověk vrátit do nirvány individuálně (tělesně) a sebevědomě (s vědomím svého já). Až by tedy fyzické zrcadlo (fyzický svět) pominulo, rozplynul by se člověk zase v nirvánu a veškeré vynaložené vývojové úsilí by bylo marné.

Totéž jasně vyplývá z Vaší druhé citace R. Steinera...

Nuže, odpověděli jsme na otázku, jaký mají spirituální opatření smysl. Zbývá ještě odpovědět: Kdo tato opatření předem připravil? Ti, kteří vývojového cíle již dosáhli!...

Shromažďování lidí slyšících volání spirituální moudrosti může být (ale nemusí) fyzicky tělesné, jako tomu bylo např. v případě založení anthroposofického hnutí. Svolavatel nemusí předem vědět, kteří lidé to jsou. Ti, kteří „slyšeli“ prostě navštěvovali přednášky R. Steinera, „hluší“ se mu posmívali.

Příkladem netělesného shromažďování „slyšících“ je např. diskuse na našem webu...

-zmp-